

Capels 'dictee'

Het is nog even 2016, een bluesy repetitie van de dagen,
met dan plotsklaps de cadansen van te vroeg afgestoken vuurwerk.
Zelfs de metro klinkt als doowop met wat muzikaal gevoel,
op het Stadsplein rept een brassband zich door het continue stadsgewoel.

In het centrum scrollen jongeren slalomend rond de wifi's,
hun selfies instagrammend als de souvenir-tjes
van getrukeerde skivakanties. Maar ze ontwijken,
zonder op te kijken, wuivende dennenbomen
in een warme luchtstroom van verrijdbare terrasheaters,
waarbij gewatergolfde pensionado's van hun glühweintjes genieten.

O ja, het zijn voorlaatste dagen. Rodelantaarndragers
die hun weltschmerz eruit janken in secondelange klanken.
Zo staat tout Capelle in de rij bij de oliebollekransen,
of haast zich jachtig stattend langs de met sneeuw besprayde ramen.
En trending is het a-capellakoor van twitterende ambtenaren,
dat de ad remste nieuwjaarswensen straks
via socialemediakanalen gehashtagd zal herhalen.

Want het jaar knijpt ertussenuit. De zeitgeist klappertandt een pietsje.
Weg fietst het langs de IJssel, het zestienjarig kind van oostenwind
en ruisdaelluchten, dat ons picaresk ontvluchtte.
En als de nieuwwetijdsouders die wij zijn,
zullen we vergoelijkend excuses maken:
ons voorbije jaar was sowieso te groots voor het servet
en te kleinzerig voor het tafellaken. Puberteitscrises
zijn verfoeilijk moeilijk; en zo meer gênant geoha in die trant.

Oké, genoeg gegrapjast ermee: er is niets oubolligs of passés
aan dit helpdeskcentennium in spe. Wij groeien weer een jaarring mee
– en deden hupsakee, superbe schrijvend mee aan dit Groot Capels Dictee.

Hèhè! Het is geschreven, het wordt verbeterd,
een getipp-ext jaar voor in de boekjes.